

אנשי הקולנוע בארץ מתחלקים לשניים. כאלה המדברים השכם והערב על סרטים, אבל אינם עושים אותם (ואם הם כבר עושים, מוטב היו אילולא עשו). וכאלה העושים סרטים בקביעות, ומשום כך זוכים בדרך כלל לקיתונות שופכין של הרי ביקורת, ושל כל אלה שאינם אנשי שלומם. מנחם גולן שייך לסוג השני. למבקרים היו מעט מאוד דברים טובים לומר על סרטיו, אבל הוא לא נבהל מכך, אלא ממשיך בדרכו. ובימים אלה, הודיע בשיחת-טלפון מהוליווד, שהתמדה משתלמת. קודם כל, הצליח גולן — והוא הראשון שעשה זאת — למכור סרט ישראלי להרי פצה בידי חברה אמריקאית. מהיום והלאה יקדים האריה של מ.ג.מ. את הצגת מלכת הכביש באמריקה, משום שמטרו קנתה את זכויות ההפצה של הסרט.

ולא זו בלבד. שעה שהכונת לחנה טנש, עם מיאה פארה, נמשכת, וכך וקרסו יוצא עוד מעט לשוק, כבר החתים גולן את גיימס (האיט שלנו פלינט) קוברן לתפקיד ראשי בסרט בשם ג'וניוס ("הג'און"). המספר על שוד נועז בכניין בורי סת'יהלומים ברמת-גן.

ולבסוף, כדי שלא יישעמם לו גולן, מחוסר מעש, חתם על חוזה לבימוי המישה סרטים עבור מ.ג.מ. בארצות-הברית.

גולן (עם גיזה אלמגור) המלכה תרכב על אריה

וזה מזכיר מפיץ ישראלי אחד, שאמר פעם שהוא מוכן לקבל את כל המבקרים המטומטמים האלה כסטטיסטיים בסרטים שלו, ואפילו לשלם להם טוב.

תדריך

תל-אביב

*** הפרצה והשוטר (הוד, צר' 5) — מפקח-מישטרה דוחף פירחחים לביצוע שוד, על מנת שיוכל ללכוד אורח בשעת מעשה. פשעון מעניין ומעורר תשובה. מישל פיקולי רומי שניידר. *** במעגל הנקמה (טינרמה, אנגליה) — רוצח שכיר חוקר בעיר-שדה את מות אחיו. פעולון מקצועי, גודש אלימות ואכזריות. ושושב השראתו מעולם הפשע המאורגן, המקובל כיום בחדשות. מייקל קיין נמרץ בדמות הרוצח.

ירושלים

** שבת של אוהבים (חג, ארצות-הברית) — אהבון בין נערה מוזרה, הכר פה את צמאונה לאהבה על בחור פשוט וסימפטי. מישחק רענן וחביב של ליוזה מינלי, וכמה קטעים מביימים היטב על-ידי אלן פאקולה.

חיפה

*** התמששות (ארמוג, ארצות-הברית) — עימות הורים וילדים באמריקה בעיניו של מילוש פורמן הצ'כי, אוהב האדם. רגיש, סיקחי ומביימים באמנות.

אנוריקה

בצילוני צואה

רציחות קטנות (פאר, תל-אביב, ארצות-הברית) — המחזה עליו מבוסס סרט זה, נחשב לפני 15 שנה, כאשר פורסם, להגזמה אבסורדית חסרת-שחר. היום, סיפור על בורגנים החיים בצל האלימות, השחיתות, הפשע והדילטנטיות, הוא סיפור ריאליסטי ושיגרת כמהדורות-חדשות יומית.

פיפר, קריקטוריסט יהודי ארסי, ממציא דמויות מצ'חיות מאוד, העוברות חוויות מפחידות מאוד. יש כאן אמון (אליוט גולד) המסרב להתנגד לפרחחים המכים אותו ברחוב, וזוכה לפרסי-הצטיינות בתערוכות של צילומי-צואה. אשתו הנמרצת (מרשה רוד) נישאת לו, משום שהיא רואה בו את הבצק המוצלח ביותר שממנו תלוש לה בעל כבקשתה. הורי הכלה הם בורגנים המאמינים במיסוד, למרות שבנם נרצח לאור-היום, ואיש לא הצליח לפענח את הרצח. ואילו המימסד מיוצג על-ידי שוטר פאראנוידי, חסרי-שע מול שיגשוג הפשע.

הבמאי אלן ארקין (שהעלה את ההצגה באוף-ברודוויי) שוכח לעיתים שהוא מביים סרט, ודמיונו החזותי אינו מצטיין בעושר רב. לעומת זאת, הוא מפיך מכל שחקניו מישחק מבריק, והוא עצמו מתגלה כווירטואוז של ממש,

גולד: בצק ללוש ממנו בעל

בתפקיד השוטר, לא פחות מדונאלד סאתרלנד, המופיע לכמה רגעים בלבד, ככומר היפי יוצא-דופן, מישחק כוח לא כדאי להחמיץ.

הנושטרה

סוחטת

וידוי מאונס (צפון, תל-אביב, צרפת) — צעיר, החי בשולי החב'רה, מבצע שוד, נלכד, והמשטרה סוחטת ממנו במירמה ובכוח וידוי על מעשהו.

סיפור כזה היה נחשב פעם לחינוכי בהחלט. היום, מציג אותו הבמאי אדוארד מולינארו כעיוות נס וחמור של הדין. ברוב התלהבותו לבקר את המישטרה ואת דרי-כי חקירתה הנלווה, ובעיקר את עצם העובדה שהשוטר רים בוחרים להם בדרך הנוחה של התאכזרות אל החשוד, הוא הופך את העבריון לדמות של קדוש מעונה.

אין שום ספק שהבמאי מבקש מן הקהל להזדהות עם המעונה הצעיר, על אף העובדה שמדובר בפושע שגני-בת מכוניות בעינוי היא מעשה טבעי בהחלט, ושבצע שוד מעורב ברצח (אחד הנשדדים נרצח תוך כדי מעשה). אבל חזותו של הפושע חמודה כל-כך, וידידתו, השותפת לכל מעשיו, חמודה עוד יותר, עד שמולינארו הופך אותם לדמויות רצויות בחברה. ואוי לחברה שכזאת.

ברם, על אף פגם מוסרי אסתטי זה, הרי אחרי מחצית הסרט משהתגבר מולינארו על תיאור פרשת השוד הבנאי-לית ואווירת האהבה-החופשית השגורה, מקבל הסיפור מימד אמיתי של אימים. שני שוטרים (פיליפ נוארה ורוז'ה אנו) העובדים בתיאום מחריד, סוחטים מן הצעיר הודאה על פשע, כאשר הם מחניפים לו, מבטיחים לו סוכריות, מחלקים לו מהלומות, ופורצים בהיסטריה

נוארה ואנו: הרוצחים הם חמודים

מבויימת לפרטי-פרטיה, שעה שלמעשה הם שומרים על קור-רוח מוחלט. רק סירובו של הצעיר למסור את שו-תפיו לפשע מוציא אותם מגדרם. מישחקם המבוקר להפליא של נוארה ואנו (שזו לו הופעתו הדרמתית המשכנעת ביותר), וצילומיו של ראול קוטאר, הקולטים בזריזות את התגובות הזעירות ביותר, ומעניקים לסיפור גוון תיעודי-כימעט, מקפיאים את הדם.

תרנגול בלי

יסורי נוצפון

7 פעמים ביום (ברי-הודה, ישראל-קנדה) — מעשייה זו על ארכיטקט (ז'אן קוטי) קנדי, הדור-חר במארתון בלתי-פוסק של מישגלים על כבישי והתיכות ישראל, ואינו יודע כיצד להיפטר מתיאבונו המיני המוגזם, לא יתכתב בתולדות הקולנוע. בעצם, אין כל חובה להתייחס אליה ברצינות. העיקר הוא לזכור מדוע היא בכלל קיימת: כדי לתת לבמאי דני הרו הזדמנות להעלות סידרה של הלצות-מיני במשך 90 דקות רצופות עם הרבה עירום, הרבה נופים ומעט מאוד הגיון.

אבל מי צריך הגיון, כאשר בנות ישראל (בעזרת דוג' מנית עירום מיקצועית אחת לפחות מתוצרת חוץ, אבה קייזר) חושפות שד על רקע אתרים הרשומים בתנ"ך, והצלם, רנה ורויה, מנציח את ארץ-הקודש בצבעיה המק'סימים ביותר, ומוסיקת-הרקע היא ערבה, והבדיחות הגסות לובשות אדרת אסתטית נאה עד כדיכך שאפילו בתולות צנועות לא יסמיקו למראיהן.

בקיצור, זהו "התרנגול" בלי יסורי-מצפון. תרנגול שאינו מתבייש לחיות בסך-הכל מצחקין-מיני בגודל מיני, וה' מצויד בסידרת התיכות המשכנעת הרבה יותר מבסרטו של אורי זוהר. השימוש היעיל ביותר בסרט זה היה להק-

סקיאפינו וקוטי: הישבנות החלוצית

פיא את התמונות, לגזור, ולהדביק ללוחי-חקיר המפואר העליו והצבעוני ביותר של משרד-התיירות.